

Slavni muzikanti

Autor Administrator

Braæa Grimm: Bremenski gradski muzikanti

Imao neki èovjek magarca koji je dugo pokorno nosio vreæe u mlin i èija je snaga sada bila pri kraju, pa je bio sve slabiji u poslu. Njegov gospodar naumi da ga se nekako riješi. Magarac primijeti šta mu se sprema, pa pobjeæe i uputi se u Bremen.* Tamo bi, mislio je, mogao postati gradski muzikant. Kad je prešao dio puta naiæe na psa koji je leæao pokraj druma i dahtao kao netko tko se dobro natræao.

„Što toliko dahæeš; Šrove?“ – upita magarac.

„Star sam i sve slabiji“– odgovori pas „pa ne mogu više u lov, a gospodar me hoæe dati u šinteraj. Zato sam strugnuo. Kako sada doæi do korice kruha?“

„Znaš što“ – reæe magarac -„ja idem u Bremen i postaæu tamo gradski muzikant. Poði sa mnom. Ja æu svirati na tamburici a ti udaraj u bubanj“.

Pas se obradova pa mu se pridruæi. Nisu dugo išli kad ugledaše maæka kako sjedi kraj puta, natmurena kao tri kišna dana.

"Oj, ta je to tebi krenulo nizbrdo, macane"? - upita magarac.

"Tko bi bio veseo kad mu rade o glavi" - odgovori maèak. "Kako mi se nakupilo podosta godina, a zubi mi otupjeli, pa mi višene pašene u zapeaku presti nego loviti mišene, eve, gospodarica me htjede baciti u vodu s kamenom oko vrata. Evo sam kidnuo, a sad ne znam kud sa sobom; dobar savjet bi mi zlata vrijedio";

"Hajde s nama u Bremen, ti se bar razumiješ; u noænu muziku, pa bi kao i mi mogao postati gradski muzikant.

Maèku ovo polaska i poæe s njima. Uskoro tri bjegunca naiðoše na neko dvorište na èijoj kapiji èuèi pijetao i krešiti koliko ga grlo nosi.

"Što toliko krešitiš, ušeni šešer nam probiti" - reèe magarac. "Šta ti je?";

"Sutra je nedjelja, - reèe pijetao - dolaze gosti, a domašica, bez srca i milosti, naredila kuharici da baš mene spremi u èorbi. Veèeras še mi odrubiti glavu, pa za to krešiti tim koliko mogu, dok mogu";

"Ma, pusti ti to, crvenglavi" - odmahnu magarac - "poði s nama, mi idemo u Bremen, a od smrti bolje, svugdje šešer naši. Ti imaš zvuèan glas, pa kad budemo zajedno muzicirali, dobro šešer nam došeti";

Pijetao prihvati prijedlog i svi zajedno nastaviše put. Kako je do Bremena bilo višene od jednog dana hoda, svratiše pred veèe u neku šenu da tu prenoše. Magarac i pas legoše pod jedno veliko drvo, maèak se pope iznad njih na granu, a pijetao odleti do samog vrha gdje mu je bilo najsigurnije.

Prije nego šen to zaspa, pogleda on još jedanput na sve strane. Kako mu se uèini da u daljini vidi neku svijetlu toèku, doviknu svojim drugovima da je, izgleda, u blizini neka kuša, jer se vidi svjetlo. Magarac reèe:

"Mogli bismo poši tamo, ovo baš nije najbolje prenošeti";

Pas pomisli kako bi mu dobro došla koja kost s malo mesa na njoj. Tako krenuše prema svjetlu koje je bivalo sve jaèe i veèe, dok ne stigoše pred osvjetljenu razbojnièku kušu. Magarac, kao najveši, priðe prozoru i pogleda unutra.

"Šta vidiš, Svonjo?"; - upita pas.

"Hmmm, šta vidim?"; - odgovori magarac. "Vidim postavljen stol s dobrim

jelom i
piæem i razbojнике kako sjede i goste se“.

„To bi bilo nešto za nas“ – reèe pijetao.

„E, da nam je nekako unutra!“ – zamisli se magarac.

Posavjetovaše se što da urade kako bi rastjerali razbojнике i najzad
smisliše:

magarac æe prednjim nogama stati na prozor, pas æe skoèiti na magarèeva
leða,
maèak æe uspuzati na psa i najzad æe pijetao uzletjeti maèku na glavu.

Kad to
uradiše, poèeše
na ugovoreni znak zajednièki muzicirati: magarac zanjaka, pas zalaja,
maèka
zamrnjauka a pijetao zakukurika, pa se survaše kroz prozor u sobu da su
stakla
zazveèala. Na tu užasnu dreku razbojnici skoèiše, pomisliše da to dolaze
duhovi
i navratnanos pobjegoše u šumu. Èetiri pajdaša sjedoše za trpezu,
navališe na
preostala jela i najedoše se kao da æe èetiri sedmice gladovati.

Kad èetiri
muzikanta
završiše s jelom, pogasiše svijeæe i potražiše mjesta za spavanje, svako
veæ
prema svojoj želji i navici: magarac leže na đubrište, pas iza vrata,
maèka na
topli lug kraj ognjišta, a pijetao sjede na preèku. I kako su bili
umorni od
dugog puta, ubrzo i zaspše.

Kad proðe
ponoæ i
razbojnici izdaleka vidješe da u kuæi više ne gori svjetlo i da sve
izgleda
mirno, progovori harambaša:

„Nismo smjeli ovako nasjesti“ – i posla jednog da ode i pretraži kuæu.

Taj zateèe
sve mirno, pa
ode u kuhinju da zapali svijeæu, i kako je od užarenih, sjajnih maèkinih
oèiju
pomislio da je pravi žar, on prinese njenim oèima sumporno drvce da ga
upali.
Ali maèka nije znala za šalu veæ mu frkæuæi skoèi u lice i izgreba ga.
On se
grdno uplaši, potrèa i htjede da izleti na zadnja vrata i nagazi na psa.
Pas
skoèi i ugrize ga za nogu. A kad potrèa preko dvorišta i naiðe na
đubrište,
magarac se ritnu i opali ga zadnjim kopitama. A pijetao, koji se od buke
probudi, zakrešta sa preèke: – kukuriku!

Tad potrèa

razbojnik,
što su ga noge nosile i reèe svome harambaši:

„Ah, u kuæi je grozna vještica, sunula mi je u lice i ogrebala me svojim dugim kandžama, pred vratima sjedi èovjek s nožem, taj me je ubo u nogu, na dvorištu leži neka crna neman koja me je zviznula toljagom, a gore na krovu sudac i vièe: „Ovamo s tom huljom! pa sam jedva živu glavu spasio“.

Od tada se razbojnici više ne usudiše uæi u kuæu, a èetvorici nesusuđenih bremenskih muzikanata kuæica se toliko dopala da više nisu htjeli iz nje.

A onome tko je zadnji ovo prièao još bride usta od prièanja.

(*Bremen – grad u Njemaèkoj)